

De fapt, cred că sînt structural, un om comunicativ. De-ași fi un „dur“, o persoană închisă, greu abordabilă, aș căpăta, poate, mai multă „greutate“ în ochii lumii. N-ar fi însă comportamentul meu firesc. Mie îmi place să stau de vorbă, să povestesc, să glumesc. Nu sînt un taciturn. Impenetrabilitatea sfinxului nu mi-e proprie. Am filmat la mare pentru „Mihai Viteazul“. În pauzele în care, istoviți, colegii mei se odihneau, eu nu m-am lăsat mult rugat și m-am fotografiat cu „soldații“ din figurație. La întoarcere, în loc să moțai în tren, gîndindu-mă la ale mele — și zău că eram obosit! — am stat de vorbă tot drumul cu elevii care veneau la București, dintr-o tabără de vară. N-am făcut-o doar din amabilitate, mi-a făcut sincer plăcere tovărășia lor.

— *Cum ai defini cu un cuvînt publicul nostru?*

— Este, în primul rînd, intuitiv. Uneori, și asta e poate un defect, e prea politicos. Aș dori să văd o sală care, pur și simplu, să refuze aplauzele atunci cînd un spectacol e prost.

— *Asta ar potența și valoarea aplauzelor meritate. Dar îngăduie-mi curiozitatea. Un profesor sau un muncitor alături, de alte multe activități își petrece timpul liber mergînd la teatru. Florin Piersic ce face cînd nu e pe scenă, la filmare sau pe platourile televiziunii?*

— Merg la teatru. Cred, că a vedea cît mai multe spectacole face parte integrantă din profesiunea de actor.

— *Din stagiunea trecută ce spectacol ai reținut?*

— *Nepotul lui Rameau.* Este o formulă de teatru cu deosebite surse artistice, exemplu al mult doritei îmbinări între valoarea ideatică a textului și capacitățile de evidențiere scenică.

— *În general, te interesează în primul rînd textul sau spectacolul?*

— Actorul incorporînd textul. Desigur și munca regizorului, al cărui aport mi se pare esențial.

— *Despre tendințele teatrului modern, ce părere ai?*

— Mi se pare foarte important accentul pus în ultimii ani pe vizualismul spectacolului, pe caracterul plastic al mișcării. Decorul excesiv stilizat, însă, fără a-l refuza, eu personal nu-l gust.

„Pentru a-mi învinge tracul”

Margareta
Pîslaru

Ce doresc acești oameni atît de diferiți ca profesie, vîrstă, formație, intelectuală și pe care, adunați într-o sală de teatru, îi numim „public“? Un prim răspuns îl solicităm MARGARETEI PÎSLARU:

— *Ne adresăm populariei interprete de muzică ușoară, referindu-ne însă, în egală măsură, la experiențele dumneavoastră în teatru și film. Ați putut remarca diferențe de public? Există caracteristici legate de formele diferite de spectacol?*

— Deosebiri apar doar în funcție de o anumită educație de spectator, de obiceiuri fixate deja: la un concert simfonic nu se aplaudă niciodată între părțile componente ale unei piese muzicale, în muzica ușoară fiecare melodie constituie un moment de sine stătător, apreciat independent; în spectacolul de teatru interpretii își părăsesc personajele, redevenind ei înșiși, doar după ultima cădere de cortină, doar atunci răspund aplauzelor. La premiera cu *Opera de trei palate* intrarea mea în scenă a fost primită cu aplauze. Bucuria a fost cu atît mai mare cu cît știam că nu este vorba despre un obicei statornicit, îndeplinit din inerție.

— *„Încălcarea consemnului“ v-a garantat, desigur, sinceritatea gestului.*

— Am considerat-o o încurajare, absolut necesară pentru a-mi învinge tracul, o dovadă că publicul primește fără prejudecată încercarea mea de a depăși perimetrul muzicii ușoare.

— *Din punct de vedere al receptivității, al gradului de participare intelectual-afectivă, se pot stabili deosebiri?*

— În foarte mică măsură. Spectatorii de estradă sînt, în majoritate, tineri, evident mai spontani, mai entuziaști, tentați continuu la o participare explozivă. În general,

însă, publicul reacționează în raport cu valoarea spectacolului, nu cu genul căruia îi aparține.

— Și, nu greșește ?

— Rar. Și atunci, cred că vina e tot a noastră : nu găsim forma cea mai potrivită de-a prezenta „noul”, respins adesea din comoditate spirituală. Este foarte important a ști *cum*, nu doar *ce* să aduci în scenă. De altfel, sînt convinsă de posibilitatea și, în același timp, de necesitatea educării estetice a publicului.

— *Legătura dintre dumneavoastră și spectatori se rezumă la serile de spectacol ? Îi puteți cunoaște și altfel, fără distanța implicată de rampă ?*

— Am avut câteva întâlniri la magazinul „Muzica”, dar, în primul rînd îi cunosc din scrisorile pe care le primesc și care mă bucură întotdeauna.

— *Autorii scrisorilor sînt, probabil, mai ales tineri.*

— Nu întotdeauna. Mă emoționează scrisorile primite de la vreun bunic pedant dar afectuos, care încep de obicei cu „dragă fetiço”, explicîndu-mi că mă cunosc de la debut și că mă consideră, în continuare, un copil. Oricum, îmi spun toți, indiferent de vîrstă „Pislară noastră”, apelativ care, șoptit în urma mea pe stradă, sau întîlnit în scrisori, mă bucură întotdeauna.

— *Acest public nu v-a nemulțumit, totuși, niciodată ?*

— Nu. Uneori îl înțeleg, însă, mai puțin. Capabili de o impresionantă fidelitate, spectatorii pot avea și capricii nejustificate, adevărate ingratitudini. Sînt actori care au avut o deosebită popularitate la debut, dar sînt uitați repede, deși au progresat, devenind, abia acum, valori certe. Există și o altă mentalitate comună, pe care nu mi-o pot explica : la apariția unui nume nou, multe din cele vechi dispar. De ce ? Eu cred că fiecare își are locul său, că nu se elimină reciproc. O vedetă poate exista doar raportată la aprecierea publicului, dar cu aceeași rapiditate cu care o crează, acesta o poate și dizolva.

— *Credeți în necesitatea vedetei ?*

— În măsura în care mitul este susținut de calitate artistică autentică, da. Modelul spre care tinzi, exemplul de urmat sînt totdeauna necesare. E foarte important să nu dezamăgești. O pasă proastă la un spectacol, o postură defavorabilă în viața particulară sau o ținută neglijentă pe stradă ajung, — poți fi renegat. Esențial, în această privință, e curajul de-a te retrage la timp. Afirmația, devenită prin repetiție loc comun, conține

un adevăr foarte des demonstrat. Un spectacol în plus, unul singur, și o carieră întreagă poate să dispară, în amintirea spectatoriilor rămînd doar acea ultimă apariție.

Mulțumind, pentru răspunsuri, actriței, am dori să discutăm, în continuare, cu spectatoarea Margareta Pislaru.

— *Mergeți des la teatru ?*

— Din păcate, foarte rar ; la ora obișnuită a spectacolelor sînt și eu, pe scenă.

— *Ar trebui organizate, poate, reprezentații speciale pentru actori. Totuși, ce fel de spectator sînteți ? Ce așteptați de la o seară de teatru ?*

— Sînt, cred, un spectator ideal ; oricum, foarte entuziast. Un spectacol mă cucerește, mă integrez lui, uitînd cu totul privirea rece, „tehnică”, a profesionistului. Sînt împotriva soluțiilor complicate, iubesc calea simplă, singura adevărată. Sînt partizan al căutărilor, al experimentului, dar nu ca scop în sine, nu arborat cu ostentație și mîndrie. Mai mult mi-ar fi greu să vă spun. La întrebări concrete, legate de fenomenul teatral actual, aș răspunde arbitrar, referindu-mă